

ПЪСЕНЬ

Цѣли дни азъ шия безъ да стана,
до прозорца глава склонила.
Шия си вѣнчалната премѣна.
Но е работата ми немила
и шева ми — бавенъ и неравенъ:
често късамъ свилената нишка,
често спирамъ въ горестна забрава.
Всѣка гънка крие по въздишка,
всѣки болю съсъ сълзи оросенъ е.
А въ недѣля сватбата ще бжде:
нелюбимъ ще тръгне редомъ съ мене,
а любимия, на скръбъ осжденъ,
мрачно задъ амвона ще ме гледа
съ погледъ тъменъ, зълъ и безутешенъ.
Какъ ще срещна тоя взоръ последенъ?
Какъ ще промълвя обета грѣшенъ?
По-добре бѣ мъртва въ тази дреха
машеха ми да ме премѣнѣше.